

V pátek 29. 1. 2016 převzali čeští vlastenci Ceny Český patriot 2015. Soudě podle medií, vlastenectví dnes není tahákem. Ač se mnozí politici a novináři zaštiťují různými slovy o národu a vlasti, lidé, kterým na tom opravdu záleží, nejsou nejen v centru pozornosti, ale vypadá to, že nestojí ani za povšimnutím. Jak jinak si vysvětlit, že tato událost, o níž byla zpráva rozeslána všem celostátním deníkům i některým regionálním, ale také všem televizím, v Je velmi věrným učitelem. Mezi jeho studenty jsou studenti, kteří tráví svůj volný čas v počítačových hrách a hrách v online kasinech. Mezi studenty ze Švýcarska je oblíbený portál Resuko. Pokud to neovlivní jejich akademický výkon, pak to není zakázáno. četně veřejnoprávní, a veřejnoprávnímu rozhlasu, neprojevila o tyto osobnosti žádný zájem. Zato jsme se mohli v hlavních zprávách různých televizí dozvědět cosi o zvířátcích, jejich plození, růstu či úhynu, haváriích aut či vlaků, politických excesech a některé naprosto nepodstatné informace o zločineckých „celebritách“ – zřejmě mají tyto informace větší „zpravodajskou“ hodnotu – nebo jen sledovanost?

Osobnosti, které byly oceněny, totiž nejsou celebrity v dnešním slova smyslu – postrádají smysl pro exhibici a sebepropagaci. Jsou to pracovití skromní lidé, kteří často neměli či nemají lehký život. Nechlubí se tím, co dělají, co zažili, jak jim kdo ublížil. Dělají to, co je potřebné, a investují do své dobrovolné práce i své vlastní finanční prostředky. Na rozdíl od většiny manažerů a (jak se říká - finančně zdravých) firem s českým vedením či českým majitelem, kteří na projekty pro vlast nedají většinou ani pověstný „pětník“. I když – jak je vidět v závěru, výjimky existují, bohužel, je jich katastrofálně málo.

A tak s poděkováním za dobrovolnou a nezištnou, a často velmi nevděčnou práci, přichází ANLET, který ceny Český patriot udělil již poosmé, a to za podpory Ministerstva obrany – odboru pro válečné veterány a pod záštitou Mgr. Ondřeje Koláře, starosty MČ Praha 6.

Ceny Český patriot 2015 byly uděleny těmto osobnostem:

Mladý vlastenec: PhDr. Martin Herzán (Jihlava)

Pomník v Třebíči k uctění památky obětí válek 20. století, pamětní deska Karlu Krylovi v Jihlavě, pomník čs. letcům RAF v Jihlavě, pomník obětem teroristických útoků a jejich dokumentace, pamětní medaile významným osobnostem, opravy opuštěných válečných hrobů a památníků, ale i básnická sbírka věnovaná Lidicím. To je jen malý výčet aktivit mladého

filozofa, historika a spisovatele. Nezapomíná na hrůzy a zločiny minulosti. Připomíná je a ctí jejich oběti a vše také pomáhá financovat. V minulých letech byl za svou práci oceněn titulem Dobrovolník roku, vyznamenáním Českého červeného kříže, vyznamenáním za záchranu lidského života či Mezinárodním čestným uznáním v rámci ceny Egona Ervína Kische.

Péče o pietní a památná místa: Josef Doškář (Nový Bor)

Zasloužil se o zřízení pietního místa na paměť příchodu pěti lidických žen, které utekly z pochodu smrti v Novém Boru, pečuje o hroby a pietní místa válečných hrdinů. Ve své bohaté badatelské činnosti se soustřeďuje na rozkrývání nevyjasněných úmrtí, pochodů smrti, hledá příbuzné padlých a popravených, a ze tmy zapomnění tak vyzvedává další oběti světových válek. Během loňského roku mimo jiné objasnil historii největšího hromadného hrobu v Dolní Libchavě, kde bylo v dubnu 1945 zahrabáno 39 sovětských vězňů, a postaral se zde o instalaci pamětní desky, dále daroval Československé církvi husitské sochu mistra Jana Husa, která byla následně instalována v Novém Boru, a zásadním způsobem se podílel na obnovení pomníku Rumburských hrdinů, který zničili nacisté.

Péče o pietní a památná místa: Ladislav Olšar (Bystřice nad Olší)

Nebojí se své vlastenectví a národní hrdost dávat na vědomí, i když je to v podmínkách národnostně rozdělené obce velmi složité a nežádoucí. Patří mu nesmírná zásluha spojená s památníkem legionářů na hoře Polední, kdy se z titulu své tehdejší funkce starosty obce nebál památník podpořit, i když – jak se předpokládalo – se poté stal terčem útoků nacionalisticky zaměřených občanů. Patří mu zásluha na oslavách vzniku českého školství v Bystřici, na odhalení pamětních desek a na organizaci dalších vlastenecky zaměřených aktivit v okolí Bystřice nad Olší.

Výchovně-vzdělávací činnost: PaedDr. František Parkan (Praha)

Desítky let vychovává budoucí učitele dějepisu na Katedře dějin a didaktiky dějepisu Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy. Jeho doménou jsou české a československé dějiny a dějiny vojenství. Podílel se na mnoha výukových programech, publikacích, učebnicích a odborných studiích, stál u zrodu oblíbených historických exkurzí. Své povinnosti v mnohém překračuje a svým studentům se věnuje daleko nad rámec svých pracovních závazků, ve svém

volném čase, kdy s nimi diskutuje o zajímavých otázkách historie, problematice školní praxe, výuky dějepisu či pojetí dějin v kontextu doby. Je vnímavým a vstřícným pedagogem, který je stále otevřen potřebám studentů.

Je velmi věrným učitelem. Mezi jeho studenty jsou studenti, kteří tráví svůj volný čas v počítačových hrách a hrách v online kasinech. Mezi studenty ze Švýcarska je oblíbený portál [Resuko](#). Pokud to neovlivní jejich akademický výkon, pak to není zakázáno.

Výchovně-vzdělávací činnost: pplk. v.v. Radek Galaš (Praha)

S mimořádnou edukační schopností poukazuje objektivně na všechna historická negativa i pozitiva činnosti policie, čímž veřejnosti umožňuje pochopit práci tohoto bezpečnostního sboru. V r. 2000 zavedl pietní akt padlým policistům, v r. 2007 založil Klub policejních historiků, je autorem řady výstav, na nichž seznamuje návštěvníky s policejní historií. Věnuje se badatelské činnosti, pomáhá objevovat zapomenuté osobnosti a upřesňovat jejich skutečné osudy. V r. 2014 byl spoluiniciátorem vybudování pomníku padlým policistům na Olšanech, stál u obnovení odcizené pamětní desky strážmistra Hnátky v Praze na Smíchově. Tyto aktivity jsou jeho velkým koníčkem, kterému věnuje obrovské množství času a úsilí.

Publicistická činnost: Jiří Padevět (Praha)

Působí jako ředitel Nakladatelství Academia, kde zavedl několik nových edic věnujících se české historii. Pod jeho vedením získaly knihy tohoto nakladatelství řadu ocenění. Je velmi činný také autorsky a jeho knihy se stávají velmi oblíbenými pro svou čtivost a přehlednost a mnoho čtenářů je oceňuje jako významné pomůcky při poznání minulosti českého národa. Působí v redakčních radách odborných periodik, je nositelem čestné medaile k 70. výročí operace Anthropoid, medaile ředitele Střediska společných činností Akademie věd České republiky a uznání za celoživotní uměleckou činnost od agentury Dilia.

Zachování kulturního dědictví: Julius Maleček (Brno)

Jeho mimořádné zásluhy: spolu s hrstkou podobných ostatním zájemcům přibližoval úsilí domácího a zahraničního odboje za obnovu národní a státní svrchovanosti. Již v roce 1978 byl spoluorganizátorem prvního pochodu po stopách paraskupiny WOLFRAM, stál u zrodu vzpomínky na vysazení operační skupiny OUT DISTANCE v Ořechově. Neohroženě docházel na tajná setkání zahraničních vojáků, navštěvoval akce na velvyslanectvích Velké Británie, USA a Francie. Zdůrazněme, že to vše konal za minulého režimu, kdy ze strany StB hrozila perzekuce. Jako umělec je autorem pozoruhodných ilustrací v řadě publikací a vzpomínkových pohlednic: například knih Jiřího Šolce – Bylo málo mužů, Nikdo nás nezastaví, Podpalte Československo, Petra Kopečného – Pozor parašutisté, nebo trilogie Jaroslava Čvančary – Někomu život někomu smrt. V souhrnu lze říci: „Patří k těm, kteří se zasloužili o morální rehabilitaci čs. parašutistů!“

Cena za Významný přínos české historii: Jarmila Doležalová (Ležáky)

Její matka pochází z ležáckého mlýna a byla po zničení Ležáků vybrána se svou sestrou na poněmčení. Její teta Františka byla odsouzena v procesu s páterem Josefem Zvěřinou, její prastrýc, farář Karel Gregor, byl poté, co z Vatikánu přiletěl na pohřeb své maminky, zatčen StB, mučen, vězněn. Od roku 1987 bádá ve věci Ležáků, Lidic, Petičního výboru „Věrní zůstaneme“, JUDr. Milady Horákové, paravýsadku PERCENTAGE a dalších témat spojených s druhou světovou válkou a totalitními režimy. Historii se neúnavně věnuje ve svém volném čase a svoji publikační a přednáškovou činnost dotuje z velké části ze svých finančních prostředků. Přednáší na školách, v knihovnách i pro další instituce, publikuje ve významných periodikách.

Cena za celoživotní dílo: Ing. Antonín Štícha (Praha)

Od r. 1939 až do heydrichiády v červnu 1942 byl spojkou sokolské odbojové organizace, která pomáhala paraskupině Anthropoid i dalším parašutistům v jejich úkolech. Poté byl totálně nasazen, na udání mistra zatčen a zavřen do pracovního tábora Bummelantlager, odkud se mu v únoru 1945 podařilo utéct a ukrýt v Praze. Zúčastnil Pražského povstání v jednotce 1. praporu střelce Jana Čapka a pronásledování ustupujících Němců. Po skončení Pražského povstání se dobrovolně přihlásil ke vstupu do armády, kde působil až do odchodu do důchodu v technických a lektorských funkcích. I přes svůj poměrně vysoký věk je stále aktivní, přednáší na školách a publikuje, jen minulém roce absolvoval více než 50 přednášek, besed na školách a rozhovorů do médií.

Mimořádná cena za hrdinství: Přemysl Šindelka (Brno)

Narodil se před více než devadesáti lety ve vlastenecké rodině, která se po okupaci zapojila aktivně do odbojové činnosti. V říjnu 1941 byla celá rodina, mimo bratra, který v roce 1939 odešel do zahraničí, zatčena a vězněna v Kounicových kolejích v Brně. Spolu s bratrem byl deportován do koncentračního tábora Mauthausen, jejich matka do Ravensbrücku, jejich otec byl v Kounicových kolejích popraven. Po válce vystudoval Vojenskou akademii a stal se důstojníkem československé armády. V roce 1971 byl z důvodu neschvalování okupace Československa v r. 1968 propuštěn a poté pracoval jako dělník, než se mu podařilo díky statečným přátelům najít zaměstnání u ČSD. Pan Šindelka se večer ze zdravotních důvodů nezúčastnil, cenu za něj převzal jeho přítel badatel ing. Vlastislav Janík.

Mimořádná cena za hrdinství: Miloslava Kalibová (Lidice)

Narodila se v rodině Suchánkových v Lidicích jako starší ze dvou sester. Prožila vyhlazení Lidic. Otec byl zastřelen a ona jako mladá dívka se sestrou, maminkou a tetou, skončila spolu s ostatními ženami z Lidic v koncentračním táboře Ravensbrück. Ve vězeňském úboru a s číslem 11789. Na konci války absolvovala stopadesátakilometrový pochod smrti, který skončil v Neubrandenburgu. Teprve na hranicích vlasti zjistila, že ji nečeká domov, ale holá pláň. Začala žít v Praze a do Lidic se vrátila až v důchodovém věku. Působila v Mezinárodním ravenbrückém výboru a ve Svazu politických vězňů. Za svůj život se zúčastnila celé řady besed se studenty. Je dlouholetou členkou Českého svazu bojovníků za svobodu. V roce 2015 se stala členkou základní organizace Kladno, kde je dodnes.

Když přebírala paní Miloslava Kalibová Mimořádnou cenu za hrdinství, celý sál povstal a vyjádřil velkým aplausem úctu k její mimořádné odvaze, kterou neprojevila jen jako mladá lidická dívka, ale kterou projevuje celý svůj život svým postojem a odvahou říci pravdu. Její závěrečná slova a – jak řekla – poslední přání – zbudovat v Lidicích pomník lidickým letcům, kteří byli po válce terčem útoků za vypálení obce, toho byla důkazem a věřím, že pro mnohé účastníky večera i motivací a závazkem.

Večer, plný báječné nálady a skvělých osobností, korunoval křest I. dílu knihy Zbyňka M. Dudy *S odvahou v srdcích – tragické konce legend českého vojenství a politiky*, kterou vydalo koncem loňského roku Centrum české historie, o.p.s.

Knihu je možné zakoupit jak v běžné knihkupecké síti, tak na e-shopu www.ceskatrikolora.cz.

Je třeba poděkovat všem, kteří organizátorům pomohli, aby večer proběhl ve slavnostním a přátelském duchu: ať to byli dobrovolníci Anletu a Centra české historie, nebo společnosti, které dodaly večeru umělecký i kulinářský zážitek: sklárna [AJETOGLOSS](#), [Zámecká výrobná uzenin, spol. s. r.o](#).

Dejvický vinný sklípek, dudácký band, ale i skvělý personál hotelu DAP Praha.

□ *Jindra Svitáková, foto Jaroslav Tatek*

{phocagallery view=category|categoryid=73|limitstart=0|limitcount=0}